

julij 2013

Pacifik 2013

Družbeni otoki

1. julij 2013, ponedeljek

Tahiti

Ponoči sem bil on-line z domovino. Telefoni so peli, mejli uletavali. Simultanka. Nekaj takega sem tudi pričakoval. Malo je bilo mojih napak, malo napak drugih, največ pa nerazumevanja. No, večino važnih stvari sem do dveh ponoči uredil, malo še počakal na zamudnike z maili, odgovoril in šel počasi spat. Noč ni bila dolga.

Zjutraj gre Vesna najprej na marino preveriti, kaj pomeni napis na boji. Privee. Na žalost točno to, kar sva si mislila. Prestavimo se torej na drugo bojo, na nasprotnem koncu bojišča, zjutraj se je sprostila. Na bojo brez takega napisa. In potem Vesna v customs birokracijo, jaz v popravke programja. Vsak po svoje furava dan in ob petih se (slučajno?) dobiva na pijački v marinski restavraciji. Sediva in se čudiva megajahtam. Od Karibov sem jih nisem videl (in nič mi ni manjkalo). Točno pred nama je sparkirana angleška jahta v dveh delih. Spodnji je vodno plovilo, zgornji zračno. Ja, heli je lepo parkiran na palubi. Na milimeter. Niti sanja se mi ne, kako lahko v vetru in valu tam (varno) pristane. Odličnega pilota imajo. In hrabre potnike.

Po večerji se bo izvajal plan A. Spanje. Mi bo uspelo?

če se mudi, je pa helikopter aktualen; ni pa jasno kako sploh lahko na tako majhnem prostoru pristane

2. julij 2013, torek

Tahiti

Morje zjutraj postreže s presenečenjem. Brezvetrje je in vidi se 20 m v globino. Pravilneje, videlo bi se, če se pogled vmes ne bi ustavil na potopljeni jadrnici. Vrh jamborja niti ni prav globoko, vsega nekaj metrov, ocenjujem. In to ravno pod našo krmo. Še dobro, da smo bojani, če bi bili sidrani, bi zabredli v težave. Hujše težave, kot je sidranje med korale.

Kljub trem operaterjem, za katere smo zapravili že skoraj 300 evrov, odkar sva pred dobrimi tremi tedni priplula v Francosko Polinezijo, ta danes ne dela. Ne dela niti internet v kafiču na obali. V Marini Taina smo spet na Inmarsatu. Ta dela.

Vesna se odpravi na romanje po papirje za duty free gorivo. Vsak dan imamo nove informacije. Zadnja je (objavljena na noonsite in potrjena od port kapitana), da je duty free za gorivo odpravljen. No, poskusiti velja, si misliva. In poskus je bil - uspešen. Papirje imamo. Popoldan Vesna preveri še na marinski črpalki in papirji so v redu. Jutri greva in natočiva. Preden si premislijo. Pri 450 litrih je razlika občutnih 250 evrov.

Zato se pa zapleta pri drugi carinski zadevi. Eno uro sem na telefonu z agentom, ki je prevzel paket iz Sparcrafta, ki bi ga moral dobiti že tri tedne nazaj. Hitra pošta, hic! Mojster hoče imeti za carinski postopek (ki ga za paket majhne vrednosti sploh ni) sto doloresov. Fant ne ve, da tega paketa ne potrebujem več in pametuje in izsiljuje. Ne vem, ali se mi bo sploh ljubilo še ukvarjati s tem in ga zašpecati TNT, ki je dostavil zadevo iz Evrope, naj zamenjajo agenta. Ali pa bom enostavno pozabil na vse skupaj in si šparal živce. Kakorkoli, paketa ne potrebujem in že pot do agenta mi je odveč, kamoli da karkoli še plačam.

Zvečer zavijeva v Carefour. Mikro zadeva v primerjavi s shopping malli na Havajih. Prijetno in obvladljivo. Kot pol kakšnega ljubljanskega Mercatorja. Tudi izbira živil je čisto nekaj drugega, kot pri Stričku Samu. Precej bolj po našem okusu. Po našem okusu je tudi večerja na barki. Blue marlin s krompirčkom in v smetanovi omaki. Odlično. Odlična je tudi muzika na radiu. Krasna mešanica polinezijskih, francoskih, španskih in italijanskih viž. Nič amerkanščine! Radio, ki je dolgo časa bolj ali manj počival, spet troši energijo. Z razlogom. Tile Francozi so ravno prav zmešani, da se ne pustijo Amijem. Počasi razumem Bruna iz Tabuaerana, ki me najprej vprašal, če imam za presnet kak francoski film. Ne nov, ne dober, ampak francoski. In spomnim se francoskega para, ki nas je obiskal na Zelenortskih otokih. Kar pokonci sta skočila, ko sta zaslišala francosko glasbo z ladijskega USB ključka. Ja, res so malo posebni. In to je včasih lepo.

tržnica v Papeeteju; fotkano popoldne, zato veliko stojnic praznih

cene so kar visoke, tako, da bi človek rekel, da so za turiste

banane imajo kar po 200 XPF

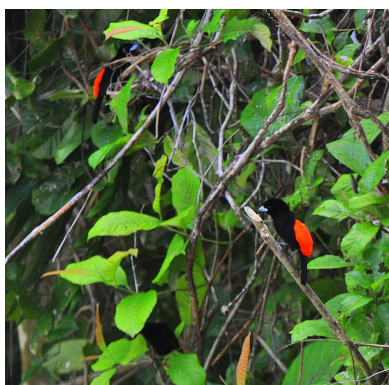
iz lupin bisernic ogromno nakita in ne ravno poceni

pa cekarjev tudi dosti

gospa prodaja vse živo: od raznih masažnih olj, bižuterije, materiala za krila (iz rastline) ...

Notre dame - vendar notranjost polinezijska (skromna)

v centru mesta lep zelen park z igrišči

3. julij 2013, sredo

Tahiti

Takoj zjutraj preveriva naše papirje za gorivo. Za slabo tono težja in 380 evrov lažja se odpeljeva nazaj na bojo. Diesel je po 84 centov, voda je pa zastoj. Papirji so bili torej v redu, kar pa ne morem trditi za moj spomin. Za razliko od zaostalih američanov, kjer je zadostoval podpis (ali pa še to ne), francoski polinezijski pri plačilu s kreditno kartico striktno zahtevajo pin kodo. Kot povsod v Evropi. No, kombinacija kreditne kartice in pametnega telefona končno le potrdi nakup. Hvala bogu, da Toporišičevi nasledniki besedo smart (nobel, šik) prevajajo v pameten. Le kaj bi bilo, če bi imel nobel (pa zato zabit) telefon?

Danes je v načrtu izlet v Papeete. To bi si še pogledal, potem pa lahko zaradi mene tudi takoj zapustiva Družbene otoke. Res tukaj nisem ničesar pozabil, da bi še ostajal. Videl sem, da je vse skupaj tukaj dolgočasno. Praktično za opravke, a nezanimivo za obiskovalce. Vendar. To je bil plan A. Izvaja se (logično) plan B. Da povzamem. Nazaj na bojo sva privezana, nahrbtnik pripravljen, samo še v dingi in na obalo. K nevihti se pripravlja. Počakava, da naju ne ujame med potjo. Vse to je še vedno po planu A, naprej pa ne več. Najprej malo vleče, potem malo bolj, in na koncu tako, da valove, ki se lomijo pred špico barke veter v vedrskih porcijah pljuska v sprayhood. No, to je sedaj eksaktno po planu B. Prižgem instrumente in namerim 9 Bf sustained wind. 42 vozlov stalnega vetra (refuli so primerno močnejši) imava na bojišču. To je pa že kot srednje močna tropska nevihta ob očesu. No, do orkana je še daleč-daleč. Pogled naokoli razkrije, da so megajahte s svojimi kot trboveljski dimnik visokimi jamborji krepko nagnjene. Veter na pomolu je bočni. Vendar to, da se je morda razbila kakšna porcelanasta skodelica niti ni najhuje. Sosedu, se je odprla genoa. Ni šans, da jo pospravi v tem vetru. In ni šans, da ostane košček razvite plahte cel. Vidim torej, da sem deželo pravilno ocenil, ko sem jo primerjal z Dalmacijo. Še vreme je enako. Urnebesi. Z najinim dingijem sva torej prizemljena na Mali.

tako je bilo ob 11 uri, ko je pihnilo 40 vozlov

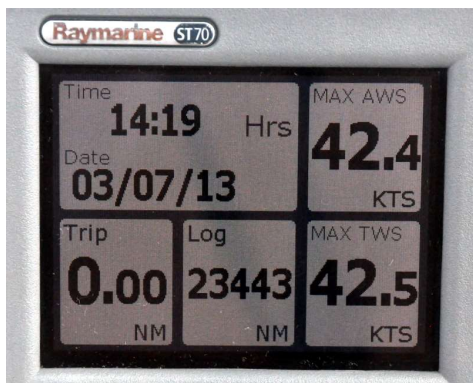
...in tako se je na žalost končalo z genoa ob 17 uri

nekateri so se tudi pri 40 vozlih vozili z dingji

...tako idiličen pogled, a hud veter, dež ...

takole so pa pokazali naši instrumenti; 42 vozlov je 9Bf

...in zvečer se je veter umiril s prelepim sončnim zahodom in pogledom na Moorea

4. julij 2013, četrtek

Tahiti

Veter se je zvečer unesel in noč je bila prijetna. Jutro pa postreže s slabo novico. Onih 9 Bf včeraj popoldan le ni bilo tako nedolžnih, kot je meni zgledalo. Danes nas je na bojišču manj. Ena barka je za vedno zaključila popotniško kariero in se je odločila od blizu pogledati globine lagune. Slava ji!

Dingi naju že nekaj časa vozi simo-tamo brez pripomb. Vse kaže, da mu res le ameriška dieta ni pasala. Pa, saj mu ni zameriti, komu pa je všeč njihova prehrana? Razen njim samim, seveda. Ko se tako danes ustaviva na pijački v mikro pivovarni - pivnici, opazujeva kako si dva (zavaljena) Amija za sosednjo mizo naročita ocvrto čebulo. Tega pa res ne more jesti prav noben pošten človek, ne glede na narodnost, barvo kože ali veroizpoved. Razen Amijev. Da bi naročila meter piva, kot se za tako eminentno oštarijo spodobi, to pa ne. Raje žlampata Zero Coke. Kakorkoli, po dolgem času sem videl barček, kjer točijo pivo v superce.

V Papeete sva torej odšla. Z busom. Čakava ga krepko uro in vmes pridejo mojstri barvat cesto na postajališču. Avtobus,

ko končno pripelje, samo pelje mimo. Šofer skomigne z rameni in pokaže na svežo pleskarijo - i pravi se francuza. Šele ob enajstih sva končno v Papeeteju. Vmes sva imela site seeing. Peljeva se mimo letališkega kraja Faaa. Naj se javi, kdor zna to izgovoriti.

Mesto ni nič kaj posebnega. Izstopa urejena riva z velikim in lepim ferry terminalom in čedna mestna hiša. Vse ostalo pa... no, ja. Razen parka. Ta je čudovit in zelo obiskan. In urejen. Ko se tako malo pogovarjava in premišljujema za nazaj, se spominjava, da sva skoraj povsod na poti srečevala lepe in negovane parke, polne obiskovalcev. Nekaj, kar slovenska kultura ne pozna. Na koncu parka je nogometni stadion, na njemu pa ob petih popoldan nekaj sto ljudi. To, da se igra nogomet na en gol, to poznam še z svoje mladosti. Je pač več ekip, kot igrišč. Vendar. Da pa na vsak gol igrajo štiri ekipe, to sem videl pa prvič. Dve s sprednje in dve z zadnje strani.

Dan sva preživela v nakupih. Nekaj čendlerije, nekaj ACE Hardware robe in še kakšna malenkost. Zavijeva tudi v Le perle noire (po naše: Pri Nori Perli). Biseri (primerljive kakovosti!) so več kot pol cenejši kot na biserni farmi. Nekateri še celo bolj! Očitno je res, kar sem že lani prebral v Bibliji Južnega morja: bisere se kupuje na Tahitiju. Pa kaj, ko sva jih že kupila. Naj jih neseva nazaj?

Zato sva pa, utrujena od nakupov, ob dveh sedla v oštarjo, polno francozov. Brez vidnega napisa nad vhodom. Nekako se pomenimo, da je čas kosil minil, da pa lahko dobiva le še sirno ploščo. No, pa dajmo. Saj smo vendar skoraj v Franciji. Skoraj. Sirna plošča izgleda v skoraj Franciji takole: najprej coperto z bagetko in maslom, nato sashimi z zeljem in omako ter skodelo riža in na koncu še krožnik salam, pršuta in - zaseke (?!). Nisva se pritoževala. Nad izbiro sirov. Še zelje sva pojedla. Ker je bila to vaška birtija v centru Papeeteja, je bila tudi cena temu primerna. Blago rečeno: smešno nizka.

Dan končava v Carefourju. No, Vesna ga tam, jaz ga v bližnji piceriji s krušno pečjo in Illy kavo. In nedelujočim free internetom. Rezime: dražje pice imajo le še na Korziki.

ne vem kdo je komu ukradel logo? telekom viniju ali obratno ?

5. julij 2013, petek

Tahiti

Ogled barke, ki je bil planiran za danes, odpade. Manjana. Posledično odpade tudi ogled otoka. Tudi manjana.

Pa se gremo avtobusat v Papeete, 9 km je do centra. Tokrat se lepo priavtobusava (skoraj) do cilja, zaplete se pri povratku. Postaviva se na postajo, ki jo Vesna pozna, saj se je z nje pred dnevi že odpeljala. čakava krepko uro (natančno od 8:47 do 8:47 po lokalni uri na nasprotni strani ceste - kako se tukaj ?as vle?e!). Nekaj avtobusov pripelje, pa nobeden ni pravi. Povprašava (kon?no?) in napotijo naju na obalo. Glej, ?udo, tam je postaja o kateri so nama dopoldan razlagali tudi na infotu. In (spet) ?akava. In do?akava avtobus, ki sicer pelje v našo smer, pa ni pravi. In kje je pravi? Mimo maršeja. In greva mimo tržnice in po sedaj že do podrobnosti razdelani strategiji "seljaka pitaj" kon?no le najdeva naše prevozno sredstvo. Po skoraj dveh urah ?akanja na bus in prekladanja po Papeeteju se kon?no odavtobusava proti marini. ?e dodam še to, da sva uspela kupiti dve zastavici, pozdraviti port kapitana, si ogledati muzej biserov, opraviti poštna opravila, se pogovoriti v infotu in spiti pивce v senci je izkoristek dneva razumljiv. 50% ?asa odpade na prevoze. Res se ti ne sme nikamor muditi, ?e živiš na barki...

No, prej naštetu vsekakor ni bilo vse, kar sva po?ela danes. Opisano sva po?ela podnevi, pono?i se dogajajo druga?ne stvari. Vesna se carfuja, jaz ?akam na barki. Saj je vseeno ali ?akam na avtobusni postaji ali na barki. Glavno je, da čakam. In dočakam. Gambas al ajillo. Vesna je bolj lokalpatriot, ona dočaka ducat escargotsov, polžev. Jeva torej tipično

polinezijsko hrano...

mestna hiša v Papeete

6. julij 2013, sobota

Tahiti

Melanie, simpatična dama srednjih let z globokim glasom, naju na vse zgodaj odpelje v Taravao. Prispeli smo srečno, navkljub popolnoma zmahanemu avtomobilčku iz Novega Mesta. Najprej sem se hotel pohvaliti, da je to Slovenska roba, pa sem se glede na stanje v kakršnem je, raje premislil. Vendar je Slovenija le pustila malo pečata na igrački. Ker je narejen v Sloveniji, ima gretje. In ker ima gretje, ga Melanie vključi. In ker je gretje vključeno - nas ne zebe. Logično.

Mimogrede mi med vožnjo gospa pove, da sem dva dni živel v življenski zmoti. Ne ena, tri barke so šle rakom žvižgat v sredo. Res je, da je le eni popustilo sidro, ampak potem so bile pa domine. Ko to poslušam si ne morem kaj, da ne bi pomislil na to, da je slaba novica najboljša novica. Res ne vem zakaj se raje ne pogovarjamo o lepih stvareh. Dodatno sem se tudi spomnil (kot vedno ob takih dogodkih) na moje jadralske prijatelje, ki redno jadrajo v vetrovih preko 50 vozlov, včasih 70 ali celo preko 100! Hmmm. Nič zato, če moč vetra narašča s kvadratom hitrosti, fizika se lahko tudi kdaj pa kdaj zmoti...

Enega Hallberg Rassya si pogledamo v boatyardu in potem se od Melanie poslovimo. Ona nazaj v marino Taino, kjer živi na barki (res ne vem, zakaj se ves čas usklajujemo po telefonih in ne kar po VHF), midva v site seeing. In na kosilo. Po kosilu pa na bus in domov. Ampak. Busov v soboto popoldan ni, do Papeeteja je pa preko 50 km...

Ne samo za Mooreo, tudi za Tahiti bom enkrat na stara leta napisal štoparski vodnik. S prilogo o avtobusih, da bo knjiga debelejša. Kakorkoli, Melani, dva štopa in dva avtobusa (prvega sva prestregla kar na bencinski črpalki) in krog okoli Tahiti Nui je sklenjen. En dan sva potrebovala za dobrih sto kilometrov. Je bilo pa zanimivo. Zame predvsem vzhodna obala, bujno poraščena, hribovita, z vsekanimi dolinami po katerih tečejo reke. Veliko rek in velike reke. Pogledam se v voznikovo ogledalo in res. Res mi rastejo oslovski ušesa. Edina plovna reka v Francoski Polineziji da je na Raiatei? Malo morgen!

Danes je bil spet en tak dan, ko zavidam ženskam. Zavidam jim njihovo moč konverzacije, da se lahko cel ljubi dan pogovarjajo in pri tem nič ne zmenijo. Pravzaprav niti ne vedo o čem se pogovarjajo. Zavidam tudi polinezijcem. Enako moč imajo. Mana. Vesna se je namreč celo pot pogovarjala s štopodajelcem, polinezijcem iz Nuku Hive. V francoščini. Niti domačin jezika ni obvladal najbolje, Vesna pa sploh nič. Ampak. In vse sta se zmenila. Jaz nisem ust odprl...

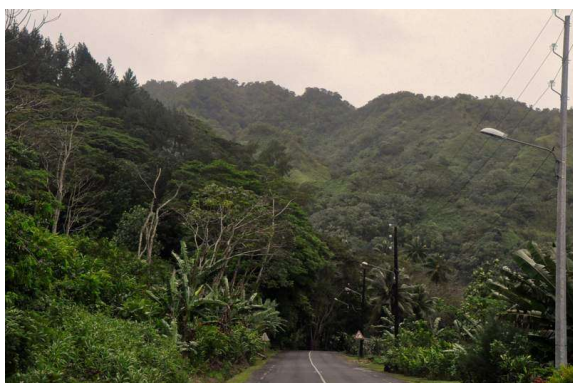
Ko izstopiva iz petega prevoznega sredstva, se znajdeva v jadralcem domačem Carrefourju. Več vozičkov je parkiranih v marini, nekaj sto metrov stran, kot pred trgovino. Pravzaprav sva v to trgovino zavila iz povsem patriotskih vzgibov. Rada bi malo prispevala k okrevanju slovenske industrije. Vsaj malo. Vsaj simbolično. Mi Slovenci moramo vkup držati, si vedno ponavljava. In zato sva se srčno in domoljubno vključila v akcijo "Kupuj slovensko". In sva kupovala slovensko robo. Vso, kar so jo imeli, sva vzela. Od vsake stvari po en zavitek. Pa še bolj praktično je. Lepo v slovenščini prebereš, kakšna je vsebina. Sploh se ni potrebno truditi s francoščino.

zaraščena pokrajina

hiše so narejene iz preprostih materialov

zelo redki avtomobili so vozili po tej cesti

ta dva možakarja sta naju pobrala, ampak sta vmes šla še nabrati listje, da ga bodo uporabili pri večerji; no, midva sva jima pomagala nabirati; ne vem pa kaj so zavili v te liste?

no, in v Carrefourju zagledam na polici paloma brisače ... kar milo se mi je storilo

7. julij 2013, nedelja

Tahiti

Ob nedeljah se dela. Tudi danes. Kar nekaj stvari dopolnim in nekaj napak popravim, večje količine podatkov uredim in dan je mimo. Vesna opere spotoma še eno žehto perila, danes dela motor, vode je v izobilju, elektrike tudi. Zvečer pričakujem klice in maile, nov teden se začne, ljudje se vračajo z dopustov, pa ni bilo česa posebnega. No, še dobro, pri tako obupno delujočem internetu. Danes sva zakupila net še pri tretjem, največjem, internetnem ponudniku. Pa ni nič bolje. Nekaj časa dela, potem - tema.

8. julij 2013, ponedeljek

Tahiti

Vstaneva, odgovoriva na maile, po mailu zahtevamo clearance iz Tahitija, se odveževa in izplujeva. Po laguni v čisti bonaci je to prava milina. S 1500 obrati motorirava s hitrostjo 5 vozlov. Izven reefa na zahodni strani Tahitija, še vedno v popolni bonaci, vendar z nekaj malega valov, je za 5 vozlov potrebnih kakšnih 200 obratov več. Ko zavijeva okoli ovinka in se

usmeriva proti jugovzhodu, faševa 6 Bf vetra točno, natančno, precizno (in karkoli je še takih izrazov) v fris. Sedaj pri 2200 obratih dosegava hitrost vsega 2-3 vozle. Obup!

Za 18 milj ravne črte, 30 milj vodne linije, sva potrebovala dobrih 6 ur. Z motorjem. Ves čas sem gledal na levi, odvetrni, strani surferske rolerje na nekaj sto metrov oddaljenem reefu. Neugodno. In ko sva končno zavila v prehod, kot da nikoli in nikjer ni bilo valov. To me vedno impresionira. Zunaj urnebes, za reefom mirno jezero. Tole tukaj še posebej. Globok in vijugast zaliv, globine na prostornem sidrišču do deset metrov, kaj lepšega za mirno spanje. Vetrček ravno prav vleče, da bo spanje prijetno. In da malo pomaga razpihati roštilj.

Port Phaeton, kjer sva si pred dvema dnevoma ogledovala barko, je opremljen z wifijem vseh treh operaterjev interneta. In tukaj, za čuda, deluje odlično. Nekaj sto MB uploadam v dobri uri. Ej, ko bi to vedel prej, bi že zdavnaj priplula sem! Tukaj bi bilo delo bistveno lažje. Tudi clearance dobim po mailu.

Ravno povečerjava, ko se mimo pripeljejo Mario, Esti in Laura z Maresom. Spoznali smo se lani na Gambierih in ostali v stiku. Nekaj koristnih informacij o Tuamotujih dobiva. Toliko so koristne, da morda Tuamotuje kar spustiva in greva raje na Australe. No, prespati bo potrebno, jutri se odločiva.

polinezijski franki - bankovci so zelo lepo poslikani

za 1 euro dobiš 119 polinezijskih frankov

9. julij 2013, torek

Tahiti

Mario je pri meni ob zori. Prinese disk s satelitskimi posnetki vseh otokov v Pacifiku. V povezavi z GPS naj bi bila navigacija med koralnimi glavami tako otročje lahka. Sliši se logično, kako je v resnici, bom šele videl. Midva sva nekaj ur na netu, take hitrosti nisem videl že iz Ljubljane. WiFi, primerljiv z optiko. 10 Mbps hitrost prenosa podatkov dosegam! Ej, če bi to vedela, bi zadnji teden prebila tukaj in ne v Papeeteju, kjer je bila številka podobna, le "M" je manjkal. Pa tudi, kadar je slučajno bil "k" namesto "M" je to tukaj še vedno tisočkrat hitreje. Kak GB podatkov se je pretekel med našimi mašinami in svetom. Če bi imela več časa, bi še filme nalagala. Take, full HD, po 15 GB vsak...

Še v Carrefourja oddingirava in nato na kavico k Esti. Klepetali bi cel dan, če ne bi jaz priganjal. So pa zato šanse, da se še kje srečamo. Po pol leta bivanja na Gambierih in po en mesec na tuamotskih atolih, imata sedaj v načrtu vratolomno hitro potovanje. Do konca leta bosta v Novi Zelandiji. Midva pa, če hočeva na Tuamotuje, morava izkoristiti vremensko okno. Še to je bolj vprašljivo. Dobra dva dni naj bi bili vetrovi do 5 Bf. Če bova uspela orcati...

Prvih 10 milj nama uspe odlično. Za reefom se plaziva in po jezeru mirno polniva akumulatorje. Ampak, enkrat je vsega lepega konec. Tahiti lti in njegovo laguno morava zapustiti. Od tod dalje ni več tako prijetno. Pravzaprav sploh ni prijetno, prav zoprna plovba je. Šele ob mraku sva okoli otoka in se mirno usmeriva nekam na severovzhod. Kot cilj sem postavil Apataki, ampak čisto možno je, da zavijeva kam drugam. Apataki nama je tako ali tako skrit za drugimi atoli in bova morala ovinkariti. Kakorkoli, za vzorec jader imava razobešenih in hitrost je temu primerna. Za povrhu od časa do časa prav neugodno padeva v luknjo za valom. Preko noči sva naredila le 65 milj, upam, da jutri preko dneva nadoknadiva.

Otočje Tuamotu

miren zaliv z odličnim wifi ... ajoj, zakaj nisva že prej sem prišla?

žal sva bila tukaj samo en dan in nisva šla snorklati

Pacifik 2013

Francoska Polinezija

10. julij 2013, sreda

Tahiti - Toau

Veter se je preko dneva unesel, s 5 Bf je padel na 3 Bf. Vetrovi pod 10 vozlov so kot narejeni za Malo. S polnimi jadri lepo orcamo in dosegamo povprečno hitrost preko 6 vozlov. Vetrnik naju vodi na dobrih 30 stopinj v veter in imava šanse da se izogneva atolu Kaukuri, ki je na poti, ne da bi morala pred njim delati obrat. No, bomo videli, tja priplujva v drugem delu noči. Zvečer veter ojača za vozal ali dva in jadra skrajšam na prvo krajšavo. Hitrost posledično pade vsaj za vozal. Barka je podhranjena. Je pa to bolje za mirno in ne preveč nagnjeno spanje.

Cel dan se prekladava po barki. Napiševa nekaj mailov, Vesna prebere knjigo, jaz pa vodiče za Tuamotuje. Pogledam si tudi satelitske posnetke koralnih glav, ki mi jih je včeraj presnel Mario. Uporabno. Je pa potrebno nekaj iznajdljivosti pri uporabi. Poleg sicer je datoteka readme.txt, vendar je vsebina vsa v grabljicah. Ruski pirati.

Pacifik 2013

Tuamotus, Francoska Polinezija

11. julij 2013, četrtek

Toau

Kaukuriju se sicer izogneva, se pa od nekod pojavi precej močan tok in naju odnaša stran od Toauja. En obrat je bil vseeno potreben. Zavijeva v slepi prehod, ki nama ga je priporočal Doug. Ker ni prehoda, tudi ni potrebno planirati trenutka vplutja in to nama zelo ustreza, saj bi sicer morala čakati do večera. Malo sva tudi utrujena. Dve noči zapored sva dežurala. Ladij sicer ni, ribičev tudi ne, je pa zato pleasure crafta za izvoz. Šest jadrnic sva srečala od blizu, na manj kot dve ali tri milje!

Ena sama (razširjena) družina živi na atolu in to ravno v tem zalivu. Ukvarjajo se z ribičijo in pridelavo kopre. In turizmom. Boje so zastoj, se pa spodobi, da se kdaj pa kdaj pri njih ustaviš na večerji. Že od daleč vidim jambore. Bojišče z desetimi bojami je skoraj polno. In to na otoku, za katerega sva slišala same lepe besede. Očitno nisva edina, ki beživa stran od standing peddlerjev in cockonut milk runnerjev (kot se je izrazil američan Doug). Švicar Mario je k temu dodal, da se ravna izključno po nasvetih iz Noonsite. Kar tam Conner omeni, tja ne gre, pove. Tja naj gredo drugi. Preverim za hec in Toaue na Noonsitu res ni. Niti atol ni omenjen v Lonely Planetu, kar je drug izključujoč kriterij (tokrat po Cestniku). No, čeprav se čisto ne morem strinjati, nekaj vsekakor je na tem. Le predstavljam si lahko, kako nezgraužno nabasani so šele ostali (noonsiteski) atoli. Tako, da celo South Pacific Anchorages, dobra knjiga, ki je sicer polna hvale za vsako figo, napiše, da je Manihi "really not recommended". Počitek na Manihiju, da je kot postanek na avtocestni bencinski postaji na poti iz Markizov na Družbene otoke. Poskušala se bova držati nasvetov prijateljev in obiskati nekaj lepših otokov. Nekaj bo dovolj, potem greva na Australe. Če bo le veter to omogočal. Na noonsitesko Fakaravo pa bova verjetno le morala zaviti. Tam imajo baje internet...

Takoj sva na obali. No, ne čisto takoj. Prvič grem sam, se zmenim za bojo in se vrnem po Vesno, da si izbere ribe. Domačini so se ravnokar vrnili z ribolova. Do sem vse lepo in prav. Ampak. Ko naložim še Vesno, mašince noče več vžgati. In pika. Ko odprem pokrov, vidim kako bencin kaplja in curlja prav iz vsake možne luknje na uplinjaču. Spet nova finta! Kako le je vedel, da sva zapustila Tahiti. Od kar sem mu na Raiateji zagrozil, da ga vržem v kanto in kupim novega, je delal kot singerica. In takoj, ko nimam več te možnosti, se spet pobuni. Kako res ve, kje smo? Kakorkoli, popolno razdrtje uplinjača, malo pihanja in šraufanja pomaga. Spet je singerica. A do kdaj? In kaj le si bo naslednjič izmislil?

Flašo belega kalifornijca iz Costcota (bela vina pri nas delajo le gužvo v hladilniku) zamenjava za dve ravnokar ujeti porcijski ribi. Če ne upoštevam Costcotove cene (nekaj dolarjev), ampak lokalno tarifo za kalifornijska vina (nekaj deset evrov), so domačini naredili enkratni posel. Še posebej ob podatku, da so iz čolnička zmetali več sto takih rib in jih dali na led. Če bi vsako lahko prodali za toliko denarja, bi bili bogataši. Ali pa alkoholiki. Babi Vesna ima takoj v naročju dvoletnega fantka z neizgovorljivo dolgim imenom, v prevodu pa pomeni Mali princ. Obsuje jo s poljubčki in kar noče nazaj k mamici. Ko ga končno na silo le ločijo od babi Vesne, potoči krokodilje solze.

Malo počekamo preden se vrneva nazaj na barko. Med drugim Valentina omeni, ko Vesni razlaga kuharske umetnine z njihovimi ribami, da se glave vrže v morje morskim psom. "O, potem je pa tukaj nevarno plavat" je prva Vesnina reakcija. Teta naju oba premeri s pogledom (mislim, da si je v trenutku v glavi ustvarila ono nalepko z ameriških konzerv: nutrition facts per serving in potem podatki o calories, fat, sodium, ipd.) in resno vpraša "In zakaj bi jedli vaju, če imajo pa toliko dobrih rib na voljo?" Ja, res, zakaj? Če bi bila midva užitna, bi naju domorodci že skuhali, tako pa tudi oni raje jejo ribe. Sicer pa ni čudno. Tale, ki sva jo zamenjala za vino je odličnega okusa.

Zvečer dočakava presenečenje. V kot rog temni in deževni noči se po morju v naš zaliv pripelje lokomotiva. Ena velika luč na sredini zgoraj in dve manjši levo in desno spodaj. Kaj drugega, kot lokomotiva to ne more biti. Svetijo pa te luči tako, da se je na našem bojišču naredil dan. Sicer pa drugače kot tako ne gre. Leading light dela polovično, samo spodnja luč je operativna (nič, ampak prav nič si s tem ne morejo pomagati), levi in desni marker vhoda v reef pa nista osvetljena. Če torej oznake niso osvetljene, mojster strojevodja lokomotive naredi dan. Simpl. Pade sidro in sedaj nas je v zalivu devet. Ena barka je malo večja od ostalih. Ena je oskrbovalna ladja. Raztovorijo splav, nanj naložijo robo in jo odpeljejo na lesen pomolček, za katerega sem bil popoldan v resnih dvomih, če bo zdržal mojo težo. Očitno zdrži še kaj več.

Tone se pelje na obalo preveriti, če se lahko priveževa na bojo

pri domačinih vzameva dve ribi - bili sta odlični - cena je ena steklenica belega vina

zvečer pa obsije zaliv lokomotiva no ja, bila je oskrbna ladja

12. julij 2013, petek

Toau

Današnja vremenska napoved predvideva za ponoči in jutri malo manj vetra, pa še vedno precej. Popoldan ga je 5 Bf, kar pomeni relativno mokro dingiranje v veter. Vesno kljub vsemu odpeljem na obalo. Opravke ima. Malemu princu mora nesti nekaj nekurantne robe. Nekaj Janovih igrač, torej. V njegovih rokah bodo deležne boljše oskrbe in več otroškega veselja, kot v spojlerju Male. In Vesna bo deležna neštavno mnogo poljubčkov.

Zvečer sva povabljena na polinezijsko rojstnodnevno zabavo. Malemu princu se je oče danes postaral za eno leto. Šestindvajset pomadi šteje, žena triindvajset, najmlajši izmed njunih treh otrok ima dve leti, pa ima fant vseeno še enega otroka iz prejšnjega zakona. Nekaterim se v življenju očitno precej mudi. Zabava ne mine brez plesa in petja, jasno. Ples mladenke precej spominja na hulo s Havajev. Glasba, zaigrana na ukulele, in petje tudi. Precej bolj, kot na predstavi na heivi na Bora Bori. Vzdušje je prijetno in sproščeno. Podobno, kot bi bil na katerem izmed bolj osamljenih grških otokov. Le namesto sirtakija je tukaj na sporedu hula. Nekaj pa je za našo kulturo vseeno drugačnega, bistveno drugačnega. Celo toliko drugačnega, da še midva (ki za sebe misli, da sva dobro prilagodljiva kulturnim šokom) to težko sprejemava. Tukaj gostje prinesejo hrano in pijačo s seboj.

Z vseh bark smo zbrani. Kogarkoli vprašava, koliko dni namerava ostati tukaj, vsak strumno izjavi ou-a-kapl-of-dejs-et-list. Razumljivo. Vsaj nekaj dni izplutje ne bo najbolj modra poteza. Precej klepetava s sosedi. Bretonec Alain, ki že 25 let živi na Nuku Hivi, mi da veliko koristnih nasvetov. Tudi njegov pogled na vlogo Evropejcev izven Evrope je podoben najinemu. In še kaj. Veliko zanimivih zgodb slišiva. Nemka, skiperka s sosednjega katamarana je na poti nekje pobrala štoparja, Baska. Lepo ju je videti, frišno zaljubljena. Od časa do časa pride na obisk lastnik in včasih jima pošlje na obisk goste, sicer sta pa sama. Dobra služba, ki naj bi trajala vsaj še dve leti. Nekaj informacij, računam, dobiva jutri še od Američanov, ki sta sem priplula iz Australov. Veliko lahko poveva tudi midva, edina sva, ki sva prijadrala z zahoda...

Domačini so s pijačo dobro zastavili. Družno ob spremljavi ukulel (precej) na glas pojejo polinezijske pesmi. Do sem vse lepo in prav. S preizkušanjem v poznavanju evropskih šlagerjev so pa pihnili malo v temo. Viva Espagna najbrž baskom ni najbolj po godu. In hula dance, ki se pod vplivom maliganov spremeni skoraj v table dance, jutri morda tudi ne bo vsem v ponos. Vendar, jutri je nov dan...

mavrice ... no, saj to se pa ve kaj pomeni ... malo dežja ...

palma ne izbira kam bo svoje korenine pognala

pogled na zaliv z obale - 7 nas je bilo kar je izredno veliko za ta otok

slavljenec Jean Paul je veselo igral na kitaro ves večer

američan John je igral ukulele

Valentina, ki ima edino restavracijo na tem otoku, s sinom nečaka Jean Paula

no takole smo pa jedli in pili

žena Jan Paula je v kuhinji vadila svoj ples

in ga kasneje pred vsem občinstvom lepo odplesala - ples je bil posvečen njenemu možu za roj.dan

no, malce kasneje je že s pivom in cigareto plesala ...

tri torte je dobil in vsakič pihanje svečke

z Malim princem sva postala velika prijateljca, je hotel kar z menoj na barko

13. julij 2013, sobota

Toau

Vsak dan je bolj vetroven, kot prejšnji. Današnja vožnja na obalo bo mokra. Zato naju nič ne vleče na kopno. Nekaj malega delam na programih, skupaj z Vesno posprejava tendo, zasikam senzor za gorivo, Vesna pospravlja po barki. Preostali čas pa enostavno ležim v kokpitu, kadim pipo, pijem pivo in berem knjigo. Tokrat so na vrsti vsega spoštovanja vredni zapisi Mirka Bogiča.

Proti večeru pa se le oblečeva v ta gmašne gvante, se spraviva v dingija in nekako priplaziva do pomola. V kakšnem stanju sva, najlepše pove Alainov komentar ou-ju-vrr-sviming, ko naju na koncu pomola premeri s pogledom. Na večerjo sva povabljeni in to nalogo vzameva zelo resno. Tukaj ne gre zamočiti, sicer ostaneva lačna. Eno flaško slovenske medice imava s seboj. Za aperitiv. Ampak. Odpiralca plutovinastih zamaškov otočani nimajo. Imamo ga pa mi, na barki. In še enkrat v boj z vetrom in valovi. In po tej bitki je na vrsti nova. Bitka s popolnoma preperelim plutovinastim zamaškom. Slovenska roba... Kar malo se branijo alkohola, mislim da ga imajo še od sinoči dovolj v krvi.

Pogostili so naju kot se šika. Za predjed sašimi v kokosovem mleku in ribe v omaki iz mleka v prahu. Za glavno jed ribe z žara. Odlično! Pogled na roštilj sicer razkrije, da se peče kakih sedem, osem porcijskih rib in ena precej večja, takole pet ali šest kilogramska. One porcijske so bile namenjene nam, ta-velika pa - prašičem. Pri nas kralje živali futramo z repo, tukaj pa z ribami z gradele. Hja, še prašiči živijo (do zakola) v raju.

Ena sama (razširjena) družina živi na otoku, pa so že skregani med seboj. Težko to gledam in poslušam tarnanja o vetrovih na dveh nogah, ki da odpihnejo cele hiše. Tudi Vesni se tega ne posluša in nekako le spremeni smer pogovora. Teme v nadaljevanju so bolj prijetne. Veliko nama povedo tudi o samem življenju na otoku. Zanimivo. Vendar za nekatere precej bolj naporno, kot sinoči. Vsaj zdi se tako. Prva dama včerajšnjega plesa namreč po večerji omaga kar za mizo. Gorivo, ki jo je sinoči gnalo, je očitno pošlo. Novega pa ni dotočila dovolj.

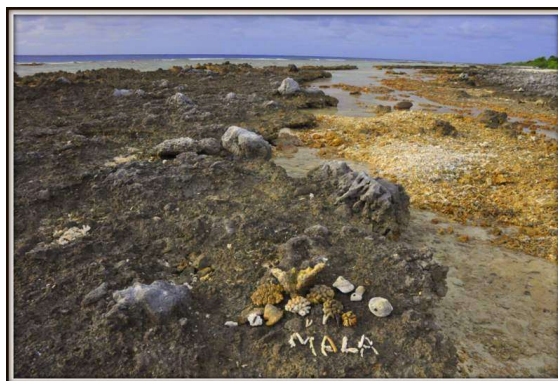
pogled na motu iz otoka

zelo lep ptič

...in vsak je sedel na svoji skalici oz. reef, ki je gledal ven iz morja

pa malo igranja ...

14. julij 2013, nedelja

Toau

Vetra je še vedno preveč za nadaljevanje plovbe. Ta zaliv je eden redkih na tem koncu, ki je povsem zaščiten. Še bomo vedrili. Dan mineva v branju in delu. Delamo vodo, pečemo kruh. V tem vetru hrup motorja za sosede ni slišen in nikogar ne motiva. Za snorkljanje je preveč vetrovno. Sosedi so sicer odšli na reef, pa kasneje povedo, da ni bilo vredno. Morda jutri. Ali pa v torek. Manjana.

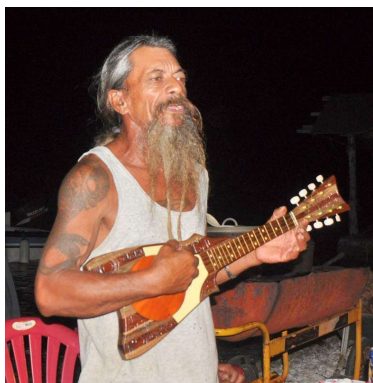
Popoldan dobiva obisk. Lilla in Chris sta bila na Australii in priveslata z nasveti. Informacije imajo svojo ceno, to se ve. Tudi te pošteno plačava. Natančno z devetnajstimi pivi, nekaj malega Jacka in malo več Maršala ter flašo Jagermeistera. In spremljevalnimi potrebščinami v obliki oliv in podobne šare. Noč je že, ko se na mizi od nekod prikaže še zadnji kozarček oliv iz Sparte. Španske queen size iz Costcota so takoj na stranskem tiru. Krožnik, kamor Vesna s tresočo roko previdno postavi nekaj pravoverne hrane, pa na koncu polizeta. Tja do desete ure zvečer klepetamo, kar je poštena ura za tropske večere. No, saj bi zaključili že prej, pa se je ravno ulilo, ko sta se odpravljala. Kaj čmo, smola nikoli ne počiva. Za spomin si vzameta (sedaj že prazno) flašo Maršala. Mlada Američana sta zanj prvič slišala (razumljivo, rodila sta se krepko po njegovi smrti na povsem drugem koncu sveta) in ko jima malo razloživa, da smo v socializmu veliko žurali in bolj malo delali, je takoj postal njun idol. Logično.

telefonska govorilnica je že 4 leta pokvarjena; Jan Paul pravi, da bi jo kar odnesel in jo imel za tuš kabino

Mali princ s svojo sestrico

možakarju manjka veliko zob, zato ima pa dolgo brado

Chris in Lila ... Chris je po gibih in načinu govora čisto podoben prijatelju Sašotu

15. julij 2013, ponedeljek

Toau

Če misli še dolgo tako vleči, bo Toau edini tuamoški otok, ki ga bova obiskala. Ni šans, da plujeva proti vzhodu. Napoved za danes in noč na jutri je še vedno 6 Bf SE. In napoved v teh krajih kar drži. Tudi kopanje v 6 Bf ni prijetno. Dopoldne tako prebije na barki, vzdušje je zaspano. Za povrhu se vsake toliko mimo pripelje nalive. Sol z zadnje poti je že zelo dobro sprana z Male.

Popoldan se Vesna le odpravi na obalo. Jasno, da sva do kože mokra, ko se z najinim dingijem prebija proti vetru. Jaz se vrnem na barko in malo delam, malo berem. Pred mrakom se ji pridružim. Pravzaprav smo kar vsi zbrani pri Valentini in klepetamo. Nekateri pijejo Hinano, mene pa Chris pogosti z lastnim pivom iz njegove potujoče pivovarne. Med plovbo namreč dela pivo, vsakih nekaj tednov mu dozori 5 ali 6 galon. Voda in prašek ter kvas.

Spet se naučim nekaj novega, predvsem zakaj so tokovi nevarni. Alain je posnel film o prehodih na Tuamotujih in ga predvaja celi skupini. Lepi prehodi v bonaci in manj lepi v močnem vetru. Še posebej poučen je bil posnetek ne tako majhne jadrnice, ki so jo valovi, posledica toka, premetavali kot trsko na deroči reki in ni dosti manjkalo, da se ni obrnila. Na glavo, da ne bo pomote. Smeri itak sploh niso več mogli kontrolirati in so lahko samo čakali, kdaj jih tok izpljune v ocean. Morje je s preko deset vozli drlo proti vetru. Valovi so zato izredno kratki in strmi, visoki pa krepko preko višine trupa te nesrečne barke. Ko krmar izgubi kontrolo na smerjo, jih dobi z boka in v trenutku je vrag odnio šalu!

Za zabavo je še pohod v lov na kure. Jajc je zmanjkalo in naslednja dobava je šele čez dva tedna. Ni druge, kot da se polovi nekaj (divjih) kur, jih zapre v kokošnjak in zjutraj pobere jajčka za zajtrk. Zadeva je (vsaj teoretično) enostavna: palico v obliki črke T se kuri, ki spi na drevesu, porine pod rit, kura prestopi na palico, palico se previdno spusti, kuro prime za vrat in stlači v vrečo. So simple. Ne lov, nabiranje. Saj zato je tudi šla Vesna in ne jaz...

pujskov imajo kar dosti

Rosette je babica Malemu princu

najmlajša odrasla na tem otoku sta Big love in Jan Paul

Valentina in njen mož Gaston sta vesela, ko je veliko jadralcev pri njima

16. julij 2013, torek

Toau

Veter po napovedi preko dneva jenjuje in obrača. Popoldan je le še prijetna sapica. V takih razmerah lahko celo najin dingi pokaže kaj zmore. In pokaže. Oddingirava na sosednji motu na kopanje.

Pa ni bilo kaj dosti od tega. Cel otoček sicer prehodiva in si ga ogledava po suhem, reef naokoli pa je tako plitev, da ni možno snorkljanje. Voda je malo čez gležnje. Kar pa ne moti cele jate šarkičev. Baby black fini so in kljub temu jim od časa do časa iz vode gleda še kaj več, kot le hrbtina plavut. Vesna v pozi fotografa z obale jih vabi na foto sešn: "Pridite kužki, pridite!". Zanimivo. Suhozemске vedno odganja, kliče pa morske. Tudi ostalih rib je ogromno. Vseh možnih barv so in vsaj tiste, ki so vidne z obale so vse najmanj porcijske velikosti. Take velikosti, da so za majhne morske psičke močno prevelike. Ogledujeva si jih lahko, ne da bi se zmočila, čeprav bi bilo plavati z njimi lepše. Pa drugič.

Niti dobro še ne stopiva na barko, že naju kličejo po radiu. Zvečer je (spet) zabava. In spet je potrebno prinesiti s seboj hrano in pijačo. Ampak, potem pa vsi jemo vse. In veliko hrane ostane - ne more biti drugače. Vsakdo namreč prinese za sebe in za ostale. Za nas, Balkance, res čudni običaji. Vesna se torej vrže v pripravo hrane, jaz pa v menjavo olja in filtrov v motorju.

Zabava ni bila kaj posebnega, smo pa zato dobro jedli. Ribe in pujsa so prispevali lokalci, vse ostalo pa turisti. Mala prispeva še slovensko zastavico z najinimi podpisi. Sedaj visi poleg še desetih ali petnajstih drugih zastav. Morala sva jo pustiti, Valentina je vsaj petkrat povedala, da sva prva Slovenca pri njih. Včeraj sem moral na elektronski karti tudi pokazati, kje je Slovenija in razložiti vse o našem morju. O ceni marine raje nisem govoril, bi si mislili, da sva neskončno bogata ali pa zmešana, če sva tam prebila en mesec.

Ampak, jutri greva pa definitivno dalje. Internet, prihajava! Že včeraj so odjadrali štirje, danes še eden, vsi z vetrom. Jutri greva midva v veter in na bojah bosta ostali le še dve ameriški barki. Obojim se nikamor ne mudi, tukaj bodo vsaj še dva tedna.

pogled na zaliv z bližnjega motuja

sprehajajoč po motuju: reef, koralna mivka

ptič mi je lepo mirno poziral

morskih psov kolikor hočeš; no, saj so bili majhni

pogled še na drugi motu ... tukaj jih je bilo kar veliko

brez obutve je kar težko hoditi po teh skalah - no, za naše občutljive noge; domačinom ni problem

rib veliko, midva pa brez mreže

med samim kamenjem je vzkliko življenje

najina zadnja večerja na tem otoku

17. julij 2013, sreda

Toau - Fakarava

Še petelinčki niso odpeli, že sva izplula. Dan se je ravno začel delati, petelini pa verjetno še vedno zbegano iščejo svoje kokoške, ki po novem domujejo v kokošnjaku. Svetovno znano delavni Polinezijci so bili v velikem precepu in so se po dolgem in tehtnem premisleku pred nekaj dnevi končno le odločili za potezo, kakršno človek običajno sprejme enkrat samkrat v življenju. Zakaj gre? Kurja problematika. Kure imajo zato, da nosijo jajca. Logično. Vendar, če so spuščene in letajo naokoli po otoku, nikoli ne vedo, kje bodo zvalila jajca in jajc torej nimajo na jedilniku. Če jih stlačijo v kokošnjak (kure namreč), so jajca na enem (znanem) mestu. Do sem vse lepo in prav. Zatakne se pri tem, da si kure na prostosti same poiščejo hrano, v arestu jih je potrebno pa futrat. In to je delo, ki ga mora opraviti človek. Od tu torej izhaja dilema. Kaj je manj slabo: futrati kure ali živeti brez (kurjih) jajc? No, odločitev je torej padla in petelini so danes še vedno malo zmedeni.

Veter imava ravno pravšnji po moči in smeri. V slabih sedmih urah sva prišla 40 milj na vzhod. Vhod je enostaven, tudi čas vplutja sva dobro planirala in imava največ dva in pol vozla toka in slab meter visoke valove. Najprej sem sicer planiral vpluti z jadri, pa si zadnji trenutek premislim, ko vidim spenjene valove sto metrov pred Malo. Pa je bila panika odveč. Fakarava ima laguno, veliko skoraj kot severni Jadran in ko enkrat potegne po celi dolžini petintridesetih milj veter s 6-7 Bf, je vala hitro preveč za sidrišče. Vendar, Fakarava ima pomol in to tak, da je zaščiten pred temi vetrovi, mi je povedal Alain pred dnevi. Tja se veževa. Edina. Prostora je pa vsaj za dvajset bark naše velikosti. Ostali (kakih sedem, osem) so na sidru. Nocoj bo bonaca in sredi morja je prijetneje. To je očitno njihov motiv. Meni prevlada podatek, da mi odpade dingiranje.

Parkirana sva torej na mestnem pomolu, tik pri tuš kabini. Vsak otok jih ima, tudi najbolj zakoten. Običajno celo več, v vsaki vasi vsaj eno. Tuš kabine, namreč, ne pomole za privez bark. Celo Toau z eno samo družino je imel na prominentnem mestu tuš kabino. Zanimivo je le to da na kabini piše France Telecom in da je v lepi in urejeni notranjosti telefonski aparat namesto tuša. Že res, da bi bil tuš neuporaben, ker po atolih ni vode, ampak popolnoma enako neuporaben je tudi že pet let nedeljujoči telefon. Vsi uporabljajo mobilce.

Takoj greva naokoli. Edina blesava turista se sprehajava pod vročim soncem, ko je vse zaprto. Jutri najameva kolesa! Spet sva na koncu sveta, ki ga ne razumem najbolje. Če hočem pivo, moram v trgovino ponj. Jasno, samo takrat, ko je odprta. To pa ni preko dneva, ko je najbolj vroče. Ko se vse skupaj poklapa in imava hladni piksni v rokah, ju morava spiti kar na cesti. Kafičev ni, podobno, kot jih ni bilo na Markizih. Narobe svet! V turističnem uradu (ki ga imava pred nosom) povedo, da je baje ena oštarija kak kilometer naprej in se odpre zvečer. V luki je snack bar, ki pa dela samo za vikende. Hic! Jaz sem sedaj žejen, kaj vem kaj bo v nedeljo...

Zato imajo pa internet, ki sicer dela malo sumljivo, vendar ko enkrat zalaufa, laufa spodobno. Veliko stvari bova lahko naredila, kajti glede na najnovejše prognoistične karte bova parkirana na tem mestu še ves teden...

kakšna razlika med atolom Toau in Fakaravo ... tukaj borovcev kolikor hočeš

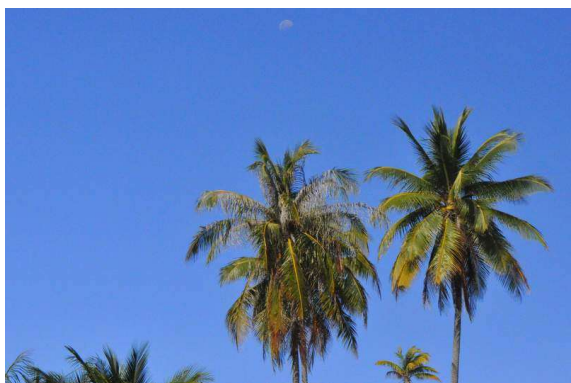
sem se že videla, kako bo jutri snorklala med koralnimi glavami

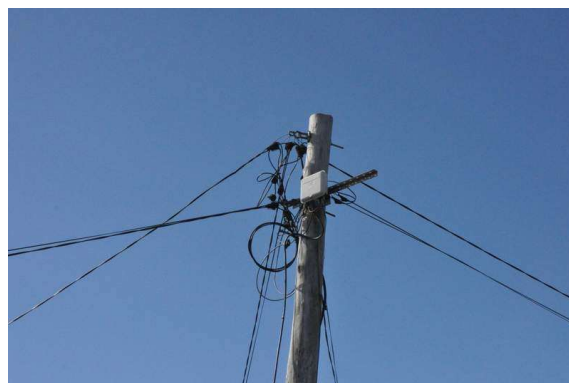
tudi zelenje okoli hiš je čisto nekaj drugega kot na Toau; no, gradbeni materiali so skromni tudi tukaj

pa dobro no, kje so kakšni kafiči, da spijsa pivo ????

luna se lepo debeli

super, wifi imajo tukaj !!!

mladenka se je šla malo ohladiti

moja malenkost sprehajajoč po reefu; morje je nižje kot reef

18. julij 2013, četrtek

Fakarava

Ponoči je začelo vleči in zjutraj je val v luki že tak, da resno premišlujem, da bi jo zapustila. Pa mi ni bilo potrebno predolgo misliti. Najprej se sicer nekaj prevezujeva, na šestih štrikih se rolava sredi mandrača, potem mi domačin mirno reče, da naj greva na varno. Na sidro. Ena razbita barka prejšnji teden je dovolj, pribije. Na pomolu je dvignjena na klocne z luknjo v trupu, ki jo je fasala prav na najinem mestu. Sidrava se torej na neprijetno razburkanem morju. Sedemdeset metrov verige spustiva v 13 m globoki vodi, mislim da jo bo dovolj. Ni najboljše mesto, vendar če greva naprej sva brez interneta. Kompromis.

Na obalo ne moreva, vsaj dokler veter ne obrne bolj na vzhodnik. Pa še takrat mi ni čisto jasno, kako bova to izvedla ne da se z najinim dingijem prekucneva na valovih. Da bova popolnoma mokra, če se spraviva v čolniček je itak jasno. Veter se po napovedi v naslednjih dneh le še krepí in preko vikenda bo spet vleklo s tridesetimi vozli. Sidrišče je popolnoma odprto in val se zna zgraditi precej velik.

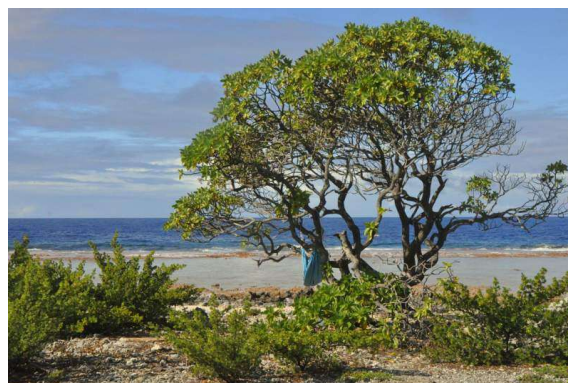
Dan je oblačen in nič kaj prijeten. Malo dremuckava in malo delava, kaj drugega se ne da početi. Hladno je, v kabini je samo 27 stopinj, zunaj še kakšno manj. Zima. Če bo šlo tako naprej, bom moral obleči dolge hlače! Hrano sva že uvedla zimsko. Za večerjo imava golaž in polento, roštilj ne potegne. Sem bolan? Ali se le staram?

To, da sva zaklenjena na barko v ne najbolj idealnih razmerah pa me niti ne moti toliko, kot dejstvo, da ne moreva izpluti. S šestimi ali sedmimi bofori se ne bi pretepal nekaj dni na odprtem morju. Čakanje na boljše vreme je duhamorno. Napoved še za cel teden na kaže nič bolje. Kljub temu, da sva izven najbolj ustaljenih poti, je kar gužva z barkami. Saj verjetno čez mesec ne bo nikogar več, sedaj pa vsi skupaj vedrimo in čakamo na boljše vreme. Ko odrinemo, verjetno odrinemo kot račke.

Po eni strani mi je žal, da sva sploh rinila na Tuamotuje in čas zapravljava v Francoski Polineziji, ko je pa še toliko bolj zanimivih otokov na tem koncu sveta. Potem bova pa spet morala divjati in izpuščati. Depresiven postajam, to ni dobro!

skuštranec

viseča mreža na pravem mestu !

kokosa kolikor hočeš vsepovsod kokos

19. julij 2013, petek

Fakarava

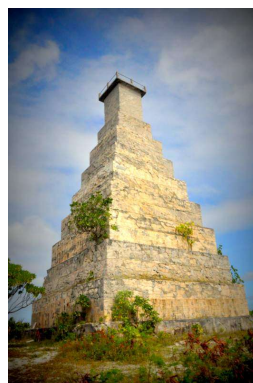
Vleče in še bo vleкло. Dopoldne je delavno in pospravljivo, sredi dneva se pa le ojunačim in dam dingi v vodo, nanj našraufam motor in via luka. V to smer računam, prideva suha, nazaj pa inšalah... In prideva. Popolnoma suha. Skobacava se na obalo pa po kolo. Za zmerne denarje jih posojajo. Kolo stane manj kot pivo - kdo bi to razumel?

Ves otok prekolesarim, vse možne in nemožne ceste (torej eno) in na koncu se nabere 40 km. Vendar. Čeprav je atol povsem raven in je najvišji hrib visok nekaj metrov, je vse skupaj podobno gorskemu bicikliranju z biciklom brez prestav. In bremze. 20 km v breg in 20 km z brega. Veter vleče namreč točno in precizno vzdolž otoka. V bregu navzgor pomeni kolesarjenje proti vetru kakih 50 km/h (ki mu lahko dodam še svojih zanemarljivih 5 km/h). Cesta je več ali manj nezanimiva, speljana naravnost med grmovjem, redkimi (nasajenimi) drevesi in nasadi kokosovih palm. In občasnimi hišami ali penziji. Je pa izziv prikolesariti na vrh! In na vrhu je, kot se za vsak vrh spodobi, oddajnik. Tokrat transponder mobilne telefonije. Tam se cesta konča, obrnem kolo, se postavim čim bolj pokončno in odjadram v dolino. Sedaj je veter od zadaj precej bolj umirjen, relativno je to le še prijetna sapica. Letim kot sneta sekira (na biciklu brez bremz) in ko v daljavi vidim napis "sneck", neham vrteti pedalke in japanke uporabim namesto paken. Ni mi jasno, kakšno kožo morajo imeti (večinoma) bos domačini na podplatih, da se lahko vozijo s kolesi? Vendar. Nič na tem celem svetu ni bolj komplicirano, kot priti do flaše piva v Francoski Polineziji. Mladenki se lepo nasmehnem in izdahnem: ioranaa-un-hinano-si-vu-ple! Odgovor je strumen, tako strumen, da se niti ne morem izgovoriti na neznanje francoščine: ferme! Ferme ob treh popoldan? No, saj trgovina je samo nekaj kilometrov po klancu navzdol, bom že zmogel. Vesna kasneje pove, da je bil kafič ob dveh popoldan odprt. Samo mi smo v špar programu. Kolesariva ločeno, jaz z denarnico hodim v kafiče, ko so zaprti, Vesna brez denarnice, ko so odprti. Živela organizacija!

Dingiranje proti vetru je po pričakovanju mokro. Blago rečeno. Do kože sva premočena od zalivanja morja. Test za moj super truper vodoodporni telefon. Telefon je preživel. Na barki je najprej na vrsti tuširanje in nato pranje oblačil. Šele potem sledi večerja.

označene kolesarske steze na asfaltu po celem otoku

svetilnik - bivši, sedaj le še ruševine

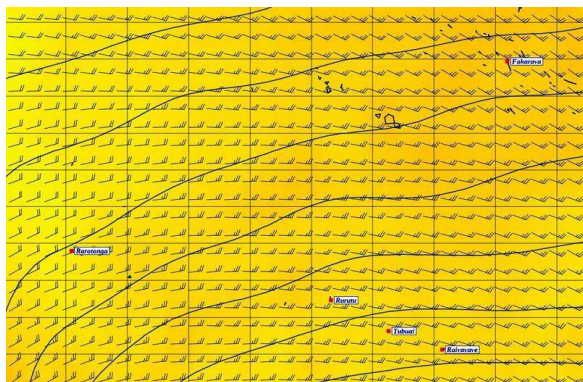

..sčasoma bo čisto zaraščen; pomotoma pustila Tonetu fotič in rezultat: med vožnjo s kolesom po celem otoku je uspel narediti 3 fotke !

20. julij 2013, sobota**Fakarava**

Veter se samo še krepi. Parkirana na Tuamotujih, ne moreva nikamor. Oddingiram lahko le še sam, če sva dva, naju valovi popolnoma zalivajo. In še to se ojunam le za bagetko. Frišno bagetko! Za bagetko bi naredil vse. Ostali del dneva preživim na krovu. Podobno, kot večina ostalih sotrpinov. Sosed s katamarana ima dingija dolgega štiri ali pet metrov s 40 konji na krmi, pa se tudi bolj doma drži. Sicer pa tudi ni kam iti. Otok sem prekolesaril in je precej bolj boren, kot sta bila kiribaška atola. Odprtih oštarij, kjer bi se zbirali domačini in bi se dalo kaj poklepetati tako rekoč ni. Za plavanje ni, za snorkljanje še manj. Vetrovno je in oblačno in od časa do časa dežuje. Tudi ohladilo se je, le še med 25 in 27 stopinjami je. Vsi hodijo oblečeni v zimska oblačila. Midva tudi. V flisu in dolgih hlačah. Še dobro, da sem si prihranil nekaj dela, sicer bi res popenil v tem zaporu.

Tako torej zgleda tako zelo opevana Francoska Polinezija v resnici. Sem jo že dobro ocenil, ko sva prvič pristala na Raiateji, kot bi se znašel na vzhodnem Jadranu. Kar se vremena tiče, se počutim tako, kot mojster, ki je hodil na dopust v Trbovlje...

le kakor bi midva plula do Tubuai pri taki vremenski napovedi ???

pogled na pomol; privezana le še ena barka in še to noro rola; na stojalu poškodovana barka

21. julij 2013, nedelja**Fakarava**

Vse po starem. Vetrovno in hladno je. Dežuje. In nedelja je za po vrhu. Na kopnem se ne dogaja nič, razen maše. Tudi prav. Na Mali je tipičen delovni dan. S takim tempom bova skurila za 150 evrov interneta prej kot v enem tednu. Živela Francoska Polinezija!

22. julij 2013, ponedeljek**Fakarava**

Za razliko od včeraj grem danes na obalo. V šoping. Takoj zjutraj. Bagetke kupim in nazaj. Ostanek dneva preživim na barki. Delava in bereva. Zvečer testiram roštiljado v 6 Bf. Preveč vetra je, ne speče se v redu. No, dobro meso (in malancani za Vesno) nekako rešijo polomijo s kurjenjem. Saj vem, da se v takih razmerah ne da pripraviti dobrega ognja, pa naju nos vseeno srbi. Alternativa je chili con carne.

Spet preverim vreme in tokrat je malo bolj vzpodbudno. Na jugu bo konec tedna manj vetra in čisto možno je, da se odpraviva iz zapora. Vsaj upanje ostaja. Tudi smer vetra se obrača. Vsak dan piha bolj iz vzhoda in manj z juga. Sidrišče, ki je popolnoma odprto na južne kvadrante postaja kljub moči vetra vse bolj mirno. Vsaj nekaj. Le za najin dingi je vožnja proti vetru še vedno mokra.

tudi na tem otoku je dosti pearl farm - gojišč biserov

ni otoka kjer ne bi bilo cerkve; no, na Toau je nisem našla :)

korala si je na boji našla svoj drugi dom

na tem otoku je spet veliko rož

23. julij 2013, torek

Fakarava

Končno malo manj deževen dan. Vleče pa še vedno. Močno vleče. Francoski zastavici se je strgala ena privezna vrstica, polinezijska zastavica pa je precej scefrana in bojim se, da ne preživi do Cookovih otokov. Vremenske prognostične karte kažejo, da bo tako stanje vsaj še dva dni in morda izplujeva v petek, ko bo vetra le še okoli 20 vozlov, 5 Bf torej.

Po delu in poznem zajtrku spustiva dingi v vodo in z vetrom romava na obalo. Na sprehod, ki se zaključi po dveh kilometrih v barčku ob obali. Vmes se sicer ustaviva v gostilnici, za katero se takoj izkaže, da je zame popolnoma nezanimiva. Ne strežejo piva. V trgovini, kjer prodajajo magnetke si pa ne bi (spet) kupoval piksne Hinana. In magnetkov tudi ne kupiva. Štiri različne imajo, vendar na vseh piše Florida...

V tem barčku po dveh kilometrih hoje pa - neverjetno! Lahko se usedeva in pljuckava pijačko. Na obali. In meziva pomfri. Normalno bi k pivu na račun hiše morala dobiti vsaj čips, če že ne kaj boljšega - za vzpodbudo, da bi naročila nove in nove flaške. Tukaj pa sem neskončno vesel, da sploh obstaja na tej zahojeni Fakaravi lokal, kjer lahko spijem pivo. Kaj potem, če si morava neslan pomfri (kaj drugega itak nimajo za sneck) naročiti in ga pošteno plačati. Pet evrov za porcijo. In ena ni nobena. Itak naju pa ob dveh popoldan deložirajo. Zapirajo. In ko kelnerca z zanimivim tatoojem - na sodčkasti riti ima narisane tangice - odide, pridejo gosti. Osem se jih posede okoli sosednje mize, nanjo položijo svojo hrano in pijačo in gostija se začne. Verjetno dokler se zvečer kafič spet ne odpre. Francozi...

Je pa penzionček (nekateri bi mu rekli resort) prijetno urejen, to je potrebno povedati. Bungalovi so raztreseni ob plaži, ravno prav urejeni, da niso kičasti. Kar nekaj stvari je, ki sem jih videl prvič. Pool bar poznam, celo zelo rad zavijem v tovrstno ustanovo, kjer lahko piješ in ščiješ, ne da dvigneš rit s stola. Tukaj imajo pa... hmmm... sea bar? V morju so postavljene okrogle mizice s senčnikom in klopjo. Le kelner manjka. Je pač self service, tudi sprejemljivo. Itak je v tem kafiču vse self service, celo hrana. Od dela se res ne pretegnejo. Pivo naročiš tako, da za šank prineseš prazno flašo in rečeš la-problem. S hrano je malo bolj zapleteno. Naročiš, dobiš pager in se usedeš za mizo. Ko je hrana pripravljena, pager zazvoni in v kuhinji ga lahko zamenjaš za krožnik jedače. Ko poješ, zamenjaš prazen krožnik za račun. Simpl. Spet nekaj novega. In novo je tudi, da imajo na morju parkirano vodno posteljo. Ali karkoli bi tisto že lahko bilo. Skratka, kar nekaj turističnih novitet sva spoznala.

Ker pa midva nisva iz takega testa, da bi si v oštarijo nosila hrano, ob dveh počasi odracava nazaj proti barki. Vmes

srečava trop džukelčin, ki naju pošteno oblaja, v vodi vidiva morskega psa (tako pravega black tiperja, kot tudi plavajočega terierja) in na koncu prideva v opustelo vasico. V vodiču piše, da tudi, če bi sredi dneva v vasi-mestu izstrelil rafal iz brzostrelke, ne bi bilo ranjenih. Res je! No, džukelčine tukaj ne štejejo.

Danes pogruntava novo taktiko prevoza na barko. Na obalo oddingirava skupaj z vetrom in ostaneva suha. Nazaj grede me Vesna počaka na pomolčku, od katerega je do barke spet z vetrom, sam se z dingijem odpeljem ponjo proti vetru. Deluje. Morje me ni zmočilo, za enega potnika je očitno tudi naš dingi v takih pogojih dober. Vendar. To, da me morje ni zmočilo ni zadosten pogoj, da bi ostal suh. Sredi morja me je ujela nevihta...

sea bar - tukaj je bila še oseka

pogled iz kafiča v resortu

no, k rdeči obleki paše rdeči ali beli cvet ? no, pivo tabu je tudi tahitijsko pivo, malce manj grenak kot hinano

ko je hrana gotova, začne pager tresti in tuliti

prav dobro dene se malo posončiti

hiške v velikosti malo večje sobe s peščeno plažo - kot verjetno obljubljeno v prospektih -

fotografsko zanimivo ogledalo

no in po vsakem soncu pride dež

24. julij 2013, sredo

Fakarava

Spet en razburljiv dan! Danes je priplula lokomotiva. Prav zanima me, ali je pripeljala jajca? Navkljub kuram na vsakem koraku, jajc na otoku ni. Jajca so iz uvoza. Se pa menda že ne spodobi, da se polinezijske kure obremenjuje še s tem. Že tako imajo ogromno dela, da si najdejo hrano, ker niso zaprte v kokošnjakih.

No, misterija o jajcih bo ostala misterija. Na obalo danes nisem oddingiral. Dva razloga sta, najprej veter. Cel dan imamo na sidrišču 7 Bf vetra in vala. V vodi je 70 m verige. Veliko členov je na sedemdesetih metrih. Upam, da so vsi dobri. Drugi razlog je finančni. Toliko sva zapravila za net, da je treba šparat pri pivu. Pravzaprav ugotavljam, da Francoska Polinezija sploh ni draga (v nasprotju s splošnim prepričanjem). Edini resen strošek je internet. Itak ni kje zapravljati, oštarij skoraj ni, souvenirja tudi ne, potapljanja in izletov (kar bi sicer potencialno lahko odneslo kak evro) zaradi vremena ni, drugih zanimacij tudi ne (če odštejem poceni gorsko kolesarjenje). Tako so dnevni stroški primerljivi s stroški na pasažah. Primerljivi, ne enaki: na pasažah ni wifija za 30 evrov na dan, vsak dan.

25. julij 2013, četrtek

Fakarava

Končno se veter umirja! Danes je še 6 Bf, od jutri dalje med 4 in 5. Jutri, računam, končno zapustiva Fakaravo. Ali zaplujeva po atolu proti jugovzhodu ali kar po najkrajši poti ven se odločiva zjutraj.

Ker se mi včeraj pri sedmih boforih ni ljubilo pretepati z vetrom in valom na dingiju z dvema konjema na krmi, mi danes ne preostane nič drugega, kot da se odpravim po bagetke in ostalo potrebno robo za zajtrk. Vendar. Nou-egs-nou-milk-nou-sosič-sori. To je bilo pri Polinezijki, pri Kitajki so imeli vsaj zmrznjene klobasice. Jajc se pa tudi Kitajcem ne ljubi pobirat kuram izpod riti. Polinezija. Kruh, tri klobasice in glava zelja, pa smo danes zapravili 50 evrčkov. Ok, 30 jih je prispeval internet. Ampak, zapravljanje v tej dragi in zaželeni turistični deželi se je vsaj začelo!

Še zadnje službene stvari počneva, dokler je še vsaj kolikor toliko delujoč internet. Malo si zloadam še z wikipedie o naslednjih destinacijah in dan je mimo. Več kot teden dni prisilnega postanka na Fakaravi sva vsaj s pridom izkoristila za osvežitev informacij in nekaj dela. Zaradi časovne razlike pa kaj prida klepeta s Slovenijo ni bilo.

Pacifik 2013

Francoska Polinezija

26. julij 2013, petek

Fakarava – Raivavae (1. dan)

Uspelo nama je! Pobeg iz Fakarave! Vetra je danes samo še za 5 Bf, bagetke nabaviva, zajtrk pojeva, pripraviva Malo na poskakovanje preko valov in ob devetih dopoldne dvignevala sidro. Ne greva po laguni, vetra je vseeno preveč, točno v nos je in Fakarave sva res že sita. Trije izplujemo skoraj istočasno. Logično. Vsi smo čakali na ta težko pričakovani trenutek in ko je nastopil, ne razmišljamo niti minute več. Dva katamarana in Mala. Toka je na vhodu v laguno med 4 in 5 vozli in valovi so pasji. Alainovi nasveti so se mi obrestovali. No, obrestovalo se mi je, da sem jih poslušal, čeprav taktika na prvi pogled ni najboljša. Pa je! Ko sem opazoval ostala dva, precej daljša in dvakrat širša, ki ju je vrtelo in premetavalo, ker sta zpeljala le malo drugače, kot jaz, sem lahko rekel le: Hvala Alain! In če bi vozil po svoji logiki, bi šel prav tako, kot ona dva - na limance. As close to reef as you dare.

Veter se je popoldan ustalil med 4 in 5 Bf SE. Nama to pomeni orcanje skoraj 500 milj. Malo računam in izračunam. Če naj bi pristala v ponedeljek sredi dneva, morava pluti ves čas s sedmimi vozli. Ni šans, če naj barka ostane cela! Ali pa, da venomer trimam jadra. Malo ven in malo not. Ni moj stil. Raje jih zvijem toliko, da so ravno prav za dobrih 20 vozlov navideznega vetra. Veter namreč niha za okoli 4 vozle in ker je orcanje podobno kot funkcija s pozitivno povratno vezavo, pomeni, da navidezni veter niha za 7-8 vozlov. Ko torej veter pade in je ekološki motor Male podhranjen, nas val ustavi na tri ali celo dva vozla hitrosti, ko malo potegne pa poletimo preko sedem. Rezultat: na cilj prispemo v torek dopoldan.

Ponoči plujemo dobrih dvajset milj zahodno od Anaa, meni do nedavno najbolj znanega atola v Francoski Polineziji. Iz križank. Atol nima sidrišča in s postankom, tudi če bi bil dan, ne bo nič. Je pa noč kar hladna, za v kokpit se je potrebno dobro obleči.

v ozadju se vidi kako močan tok je

valovi čisto zmešani in barko premetava sem in tja

kar dolgo še gledava Fakaravo

in ... adijo Fakarava !

27. julij 2013, sobota

Fakarava - Raivavae (2. dan)

Le počasi napredujeva. Močan zimski ciklon okoli Pitcairna pošilja skoraj pet metrski val z juga. Meni se sicer ne zdi tako velik, vendar če tako piše v vremenskih poročilih, bo verjetno že res. Nesporno pa je res, da ta val v kombinaciji z jugovzhodnim vetrom naredi prav zoprno morje. Nabijamo v val in občasno pademo v luknjo za valom tudi ko je veter skoraj z boka. Upam, da se to stanje kmalu unese.

Popoldan je bolje. Tudi, če se včeraj ne bi sam odločil za zmerno počasno plovbo, bi bil ponoči in danes dopoldan v to odločen. Vesna sicer pogleduje na instrumente, če ne bi vseeno dala gas in razvila vsa jadra, pa jo nekako le prepričam, da se nama res ne mudi v nesrečo. Tudi napovedan veter naju počasi odganja stran od cilja in šele v ponedeljek popoldan naj bi se smer toliko popravila, da bova lahko zaplula naravnost proti Raivavae. Če bova prehitra, prispeva ponoči. Ponoči pa ne bom zaplul skozi neznani reef z umetno narejenim prekopom, širokim 35 m levo in desno od leading line (hmmm, kako bi se temu sploh reklo po naše, na Jadranu tega ne poznamo - dva svetilnika, ki poravnana navpično določata kurz plovila) in potem za koralnim grebenom še plul malo levo, malo desno nekaj milj in se končno sidral med korale. Šanse, da vsaj en izmed svetilnikov ne dela, so v Polineziji kar upoštevanja vredne. Saj nisem s hruške padel! Tokrat bova želvica, ne zajček. Napako sem pravzaprav naredil že v petek, ko sva izplula. Počakati bi moral do večera in bi imela en

dan več na otoku, namesto na morju. Ampak, ko sva bila pa oba že tako sita Fakarave...

28. julij 2013, nedelja

Fakarava - Raivavae (3. dan)

Razen tega, da je šel rakom žvižgat naš računalniček malček, se ne dogaja nič. Plujemo, pač. Malemu Asusku je začel crkovati televizor. Najprej je bila črta, potem kvadrater in končno cel zaslon. Škoda, ker ne vem če bom tak računalnik sploh lahko še kje dobil. Morda v kakšni antikvarnici. Zahteve so rahlo eksotične za današnji svet: mora biti okenski, da lahko poganjam vse aplikacije, mora imeti mat zaslon, da lahko delam na soncu in mora imeti vsaj deset ur avtonomije. Tretji svoje vrste, ki nam je crknil. Prvega smo učili plavati, pa se je utopil, drugi je izdihnil od žalosti, ker smo ga samega pustili v Puerto Ricu in odšli za en teden v Slovenijo, tretji se je pa očitno utrudil od naporne plovbe. No, vseeno bolje, da je to Asus, kot Sparcraft. Tako nama sedaj ostajata delujoča le še dva hapeja, ki sta odlični mobilni delovni postaji, zaradi svojih neskončno mnogo jeder in full HD resolucije pa vsak zase kurita več elektrike kot vsi hladilniki skupaj. Tudi, če se samo mailamo. Nekaj bo potrebno stuhtati...

29. julij 2013, ponedeljek

Fakarava - Raivavae (4. dan)

Veter je prijetnih 3 Bf, vendar še vedno od spredaj. Morje se počasi umirja in plovba je precej bolj prijetna. Kolikor je to sploh lahko. Ponoči naj bi se veter obrnil na severnik in končno bova lahko zaplula direktno na cilj - z vetrom v krmo.

Bereva, malo klepetava, odgovoriva na maile, pogledava film ali dva in dan se počasi končuje. Razmišljam kam po Cookovih otokih. Cik cak, najverjetneje. Niue, Ameriška in Zahodna Samoa, Walis in Fortuna, Tonga, Tuvalu, Fiji, ... Veliko je tega, midva pa zabijava dragoceni čas na Tuamotujih. Malo si preberem še Rodovo Ocean Passages and Landfalls, da dobim predstavo kje in kdaj naj Pacifik zapustiva. Veliko vodičev, papirnatih in elektronskih, sem imel v zadnjih letih v rokah in vsak zase je bil dober. Vendar tako sistematičen, izčrpen in berljiv, kot je Rod Heikell, ni noben. Ali pa morda zato, ker so njegovi piloti za Mediteran eni prvih, ki sem jih bral in sem na njegov slog navajen. Kakorkoli. Še vedno pa ne vem, kje bi prepoletila južno poletje. Nova Zelandija, Avstralija ali morda Salomonovi otoki? Nekje že, saj je še čas, da se odločiva.

Po včerajšnji pašti s panceto v smetanovi omaki je danes na ladijskem meniju aroz con camarones. Spet odlično. Ni kaj, ne glede na pogoje, vedno je vsaj en tople obrok. Če ne drugega, topli sendviči. In hladno pivo...

Ponoči se je veter obrnil na severnik, s tem so prišle pa tudi nevihte. Mala je vsaj malo oprana, vendar za kakšno ceno! Celo noč nisem spal. Alarm za alarmom. Bil sem že tik pred tem, da ugasnem radar in grem spat, pa sem se le prepričal, da ne. Ko je dež ob treh zjutraj ponehal, je (logično, saj zato je ponehal) vleklo le še 3 Bf. V krmo. S pospravljenim genovo in opletajočim glavnim na precejšnjem valu nadaljujemo. Spet ne spim, tokrat me zbujajo jadro, ki vsake toliko nesramno počí. Spotoma vidim, da se mi pozicijska luč na jamboru maje. To je tista, ki sem jo montiral na Havajih in je nisem mogel v redu. Mojstri monterji v Izoli so naredili tako, da ko je enkrat zmontirano, ne morem več do vijakov. Pa sem lepil namesto vijačil in očitno ne dovolj dobro. Ah, jutri bo spet na sporedu plezanje.

Otočje Australs

Pacifik 2013

Australs, Francoska Polinezija

30. julij 2013, torek

Raivavae

Karta fali 300 m. Če bi vplul ponoči po GPS, bi parkiral na reefu. Če bi ga slučajno falil, bi se pa po kopnem fijakal. Tako sva se pa po 530 miljah zmerno naporne plovbe lepo sidrala. In, ne morem verjet, nismo sami! Še ena ameriška barka je. Gremo jih pozdravit in gospa nas lepo vpraša, če smo iz Ljubljane? A-a-a-a?! Pred nekaj leti je bila v Ljubljani, njena babica je Slovenka. Ne samo, da je tale otok majhen, cel svet je majhen.

No, pa smo končno na najlepšem otoku Južnega Morja! V vseh vodičih je Raivavae opisan kot najlepši pacifiški otok. Merila za lepoto so relativna, no prav grd pa res ni. Previsne stene se preko pobočij, poraščenih z gozdom, spuščajo v lepo modro laguno tipa Bora Bora. Če bi bil še malo bolj tropsko poraščen, bi bil meni osebno bolj všeč, pa tudi tako v

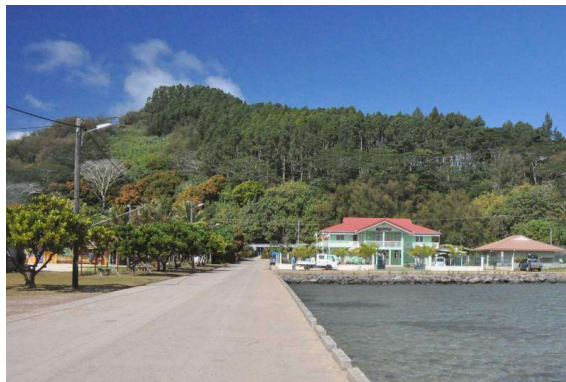
primerjavi z marsikaterim drugim otokom na najini poti Raivavae zmaga. Še vedno pa je številka ena Tobago s svojim tropskim gozdom. Ampak to je le prvi vtis.

Sprehod ob obali ga pokaže v lepi luči. Precej domače se počutim. Ni tropske vročine, na trenutke je celo majčkeno hladno. Zrak in voda imata 23 stopinj in če se sonce skrije za oblake in malo zapiha, je v kratkih hlačah in jpankah kar hladno. Nekako tako je, kot jeseni na Jadranu. Najlepše je, če lahko ujameš kak sončni žarek. Tudi gozd s svojimi drevesi, ki jim odpada listje in množico borovcev (in malo palm) spominja na Mediteran. Ja, čisto drugačen svet od tistega nekaj sto milj bolj severno. Vidi se, da smo na 23 stopinji južno. Vesna se že malo ogleduje, kam bi zavila po gobe. Še posebej potem, ko je našla ob cesti rasti regrat. Jutri se ve, kaj bomo jedli: Vesna regratovo solato z jajčki, jaz pa pršut sir in olive. Jajčka imajo v trgovini.

Če bomo jedli doma. Malo verjetno, potem, ko sva odkrila oštarije v pristanišču z obilno hrano (primerne kakovosti) po smešnih cenah. Za dva kosila s pijačo in kavico sva plačala 14 evrov. V Francoski Polineziji! V naslednjih dneh morava obvezno preveriti še druge oštarije (nanizane okoli igrišča za mali nogomet), če je to res. Če sama kuhava, naju še plin več stane. Plin za vžigalnik, s katerim prižgem roštilj, da ne bo nesporazuma. Malo klepetamo s sosedi z barke (ki se tudi tukaj prehranjujejo, logično). Iz Nove Zelandije so izpluli, imeli ves čas slabo vreme in komaj preživeli gale z 9 Bf (takega, kot sva ga imela midva na Havajih lani). Nekje na sredi poti jim je odpovedal še motor. Na Rapa Iti so vedrili pet tednov, da so pred nekaj dnevi končno ujeli vremensko luknjo za plovbo na 200 milj oddaljeni Raivavae. Za plovbo z vetrom. In njihova barka ima 65 čevljev. Torej le nisem samo jaz tak bojzljivec, ki ne rine orcat na morje v sedmih boforih.

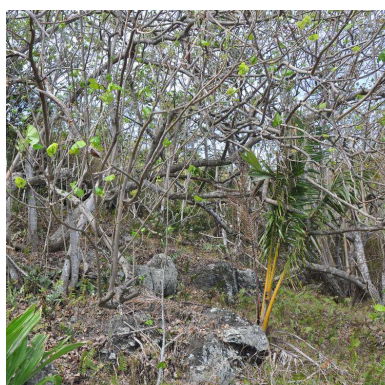
končno otok na vidiku! Raivavae po 530 miljah oz. 4 dneh!

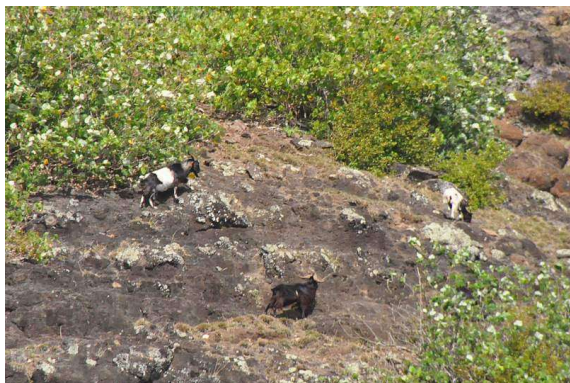
na koncu pomola mestna hiša

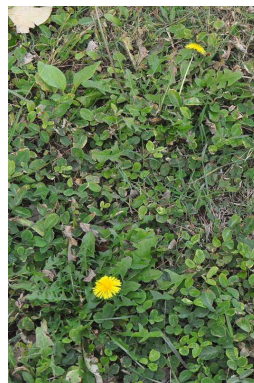
v ozadju protestantska cerkev v adaptaciji

kot bi bila jeseni nekje v SLO

po dolgem času ugledam spet koze

regrat?! če ne bi rasel ob cesti, bi ga nabrala, tako je pa polulan od kužkov, ki se jih ne manjka tudi na tem otoku!

veliko motujev ...ah kako krasen pogled, le morje ima le 23C in to ni za mene :(

cvetoče vrtnice?!

31. julij 2013, sreda

Raivavae

Oddingiram po frišne bagetke, pa je ob pol devetih še vse zaprto. Na Tahitiju so odpirali ob pol šestih zjutraj. Kdo bi to razumel? Malo brkljava po barki in potem na obalo. Trgovina je sedaj odprta, bagetk pa ni. Malo naprej naj greva, da jih pečejo. Vendar ne danes. Hmmm... Ali sva prav razumela? Tukaj vlada francoščina.

Da ne komplicirava, greva na kosilo. Tokrat v sosednjo oštarijo. Ampak. Zgroženo opazujeva, kako lokalček za lokalčkom podirajo. Samo okoli nas še stojijo stene. Kot v filmu strave i užasa. Ali pa pri skriti kameri. Na srečo ni nič od tega, nama pove lastnica lokalčka, ki za silo govori še kaj drugega, kot le francosko. Heive je bilo pred dvema dnevnoma konec in do petka morajo vsi pospraviti svojo kramo in oštarije bodo spet fuzbal plac. Uf, torej danes in jutri še lahko jeva, potem bova pa spet lastni plin kurila. Z bagetkami pa, še pove, ne bo nič niti jutri. Pek je šel na dopust na Tahiti za en mesec. Tukaj je premrzlo, doda. No, ja...

Vesna gre naokoli, jaz se spravim v popravila. Kar nekaj mi rata, za silo popravim računalnik s crknjenim televizorjem. Iz dveh različnih sestavim enega in spet je vladar dogajanja sekundno lepilo. Upam da napihnjeno ohišje s predebelo vsebino zdrži vsaj nekajkratno uporabo. Vsaj toliko, da presnamem disk, recimo. Sledi popravilo že v Venezueli popravljenega koša za smeti, alarma za plin, chartploterja. Za drugič pa ostane plezanje na jambor, namestitev radar reflektorja in učvrstitev pozicijske luči ter šivanje UV zaščite za jadro. Manjana.

Zvečer je na obisku Dug s sosednje barke. Po novem Malo krasita dva storža banan, del Dugove popotnice iz Rape Iti. Dug je pluje na 65 čoveljski barki, vendar ožji od Male, iz Nove Zelandije v Kanado. Pol leta si je dal časa za projekt, pa je mesec pred iztekom roka še vedno v Francoski Polineziji. Na drugem otoku po vrsti. Vsaj do Havajev bi rad prišel, pa če mene kdo vpraša - ne bo mu uspelo. Vsaj ne na način, kot to počne. Je pa poleg banan prinesel s seboj tudi slab liter piva z Rape Iti. Teoretično je Rapa Iti alcohol free island, pove za uvod. Prohibicija. In pri prohibiciji se ve kako se reči streže. Poje domača obrt. Ampak. Hmmm... no, ja. Edino, kar ima žlobundra skupnega s pivom je alkohol. Ne glede na spoštovanje lokalnih prehranjevalnih navad, vseeno raje pijemo naše zaloge iz Costcota...

nekateri se tudi športajo

...samo malo scene...

polno školjk-domorodka mi je rekla,da so odlične in najboljše čisto majhne; velike so bolj žilaste

pri nas so krave liske, tukaj pa pujski,ki jih je kar dosti na otoku

tara zelo dobro uspeva na tem otoku

prav hecno je tukaj:mraz, a polno cvetočih rož .. teh na fotki je ogromno po tleh in morju

pa še ena cerkev,kaj vem kakšna... avangelistična?

toliko papaje a kaj, ko je pred hišo;no vseeno sem našla nekaj papaje na nikogaršnji zemlji